Dosarul nr. 1ra-1583/2016

C U R T E A S U P R E M Ă D E J U S T I Ţ I E

D E C I Z I E

23 noiembrie 2016 **mun. Chişinău**

Colegiul penal al Curţii Supreme de Justiţie în componenţă:
Preşedinte - Ursache Petru,
Judecători - Timofti Vladimir, Toma Nadejda,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Scripnic Veaceslav în numele condamnatului Stoianov Valeriu şi de către condamnatul Stoianov Valeriu, prin care solicită casarea sentinţei Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 04 aprilie 2016 şi a deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 23 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe

Stoianov Valeriu Vasile, născut la 02 ianuarie 1976 originar şi domiciliat în mun. Chişinău, com. Cruzeşti, str. M. Bănulescu Bodoni 63.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 25.03.2010 – 05.10.2011 (prima instanţă);
2. 19.12.2011 – 28.02.2012 (instanţa de apel);
3. 08.06.2012 – 16.10.2012 (instanţa de recurs ordinar);
4. 13.11.2012 – 05.06.2013 (instanţa de apel);
5. 24.09.2013 – 27.11.2013 (instanţa de recurs ordinar);
6. 07.03.2014 – 22.05.2014 (instanţa de recurs în anulare);
7. 26.08.2014 – 16.10.2014 (instanţa de recurs în anulare);
8. 23.02.2016 – 04.04.2016 (instanţa de revizuire);
9. 27.04.2016 – 23.05.2016 (instanţa de apel);
10. 18.07.2016 – 23.11.2016 (instanţa de recurs ordinar).

Asupra admisibilităţii în principiu a recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curţii Supreme de Justiţie,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentinţa Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 05 octombrie 2011, Stoianov Valeriu a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracţiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. f) Cod penal, pe motiv că fapta a fost săvârşită în stare de legitimă apărare, cauză care înlătură caracterul penal al faptei.

2. Sentinţa a fost atacată cu apel de către procuror şi partea vătămată, solicitând casarea acesteia cu pronunţarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 28 februarie 2012, a fost admis apelul procurorului şi a părţii vătămate, Panuţa Eugeniu, casată

sentinţa primei instanţe, rejudecată cauza şi pronunţată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanţă, prin care Stoianov Valeriu, a fost recunoscut vinovat şi condamnat în baza art. 151 alin. (2), lit. f) Cod penal, la 5 ani închisoare, iar, în baza art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată i-a fost suspendată condiţionat pe un termen de probaţiune de 5 ani.

3.1. Pentru a decide astfel, instanţa de apel a constatat că inculpatul Stoianov Valeriu, la 04.01.2010 în jurul orei 01.00, aflându-se în ograda casei de locuit pe str. Romană 29, com. Cruzeşti, mun. Chişinău, ce aparţine surorii sale, Stoianov Veronica, în urma conflictului cu Codiţa Dumitru şi Panuţa Eugeniu, considerând că ultimii îi îngrădesc accesul în locuinţă, intenţionat a efectuat 7 împuşcături din pistolul personal de model „Baical 442" cu nr. X AH-3406, în direcţia ultimilor, în rezultatul la ce două gloanţe au nimerit în piciorul stâng a lui Panuţa Alexandru, cauzându-i vătămări corporale grave, care sunt periculoase pentru viaţă, în formă de fractură deschisă comutativă prin arma de foc în treimea medie a oaselor gambei stângi cu deplasare, confirmate prin raportul de expertiză medico-legală nr.73/D din 25.01.2010.

Instanţa de apel a calificat acţiunile inculpatului Stoianov Valeriu în baza art. 151 alin. (2) lit. f) Cod penal, vătămarea intenţionată gravă a integrităţii corporale, care este periculoasă pentru viaţă, acţiuni săvârşite prin mijloace periculoase pentru viaţa sau sănătatea mai multor persoane.

4. Decizia instanţei de apel, a fost atacată cu recurs ordinar de către:

4.1. Procuror, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanţa de apel.

4.2. Avocatul Malanciuc Viorel în numele inculpatului Stoianov Valeriu, solictând casarea acesteia, cu menţinerea sentinţei primei instanţe.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curţii Supreme de Justiţie din 16 octombrie 2012, a fost respins recursul ordinar declarat de avocatul Malanciuc Viorel, în numele inculpatului Stoianov Valeriu şi a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată parţial decizia instanţei de apel în latura stabilirii pedepsei, cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 05 iunie 2013, apelurile procurorului şi a părţii vătămate, au fost admise, casată sentinţa şi pronunţată o nouă hotărâre, prin care Stoianov Valeriu a fost recunoscut vinovat de comiterea infracţiunii prevăzută la art. 151 alin. (2) lit. f) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

7. Decizia instanţei de apel, a fost atacată cu recurs ordinar de avocatul Brînza Constantin în numele inculpatului Stoianov Valeriu, prin care a solicitat casarea acesteia cu menţinerea sentinţei primei instanţe.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curţii Supreme de Justiţie din 27 noiembrie 2013, a fost dispusă inadmisibiltatea recursului ordinar declarat de avocat şi inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. Deciziile instanţe de recurs ordinar din 27 noiembrie 2013 şi a instanţei de apel din 05 iunie 2013, au fost atacate cu recurs în anulare de condamnatul Stoianov Valeriu, solicitând casarea acestora, cu pronunţarea unei noi hotărâri prin care să-i fie aplicate prevederile art. 35 Cod penal, cu menţinerea sentinţei primei instanţe.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curţii Supreme de Justiţie din 22 mai 2014, a fost dispusă inadmisibilitatea recursului în anulare declarat, deoarece nu îndeplineşte cerinţele de conţinut.

11. Deciziile Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 05 iunie 2013, Colegiului penal al Curţii Supreme de Justiţie din 27 noiembrie 2013, 22 mai 2014, au fost atacate cu recurs în anulare de condamnatul Stoianov Valeriu cu avocatul său Rotaru Ilie, prin care au solicitat casarea acestora cu menţinerea sentinţei primei instanţe.

12. Prin decizia Colegiului penal al Curţii Supreme de Justiţie din 16 octombrie 2014, a fost dispusă inadmisibilitea recursului în anulare declarat, ca fiind declarat repetat.

13. Stoianov Valeriu, a depus cerere de revizuire a deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 28 februarie 2012 şi a deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 05 iunie 2013, menţinute prin decizia Colegiului penal Curţii Supreme de Justiţie din 27 noiembrie 2013 în cauza penală privindu-l pe Stoianov Valeriu, condamnat pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. f) Cod penal.

În baza cererii de revizuire, procurorul a deschis procedura de revizuire şi la 17 februarie 2016 a expediat în instanţa de judecată concluziile pe marginea acesteia.

14. Prin sentinţa Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 04 aprilie 2016 a fost respinsă cererea de revizuire declarată de către condamnatul Stoianov Valeriu ca neîntemeiată.

Totodată, prin aceeaşi sentinţă, s-a anulat măsura preventivă arestul, aplicat lui Stoianov Valeriu prin încheierea Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 15 martie 2016.

15. Sentinţa Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 04 aprilie 2016 a fost atacată cu apel de către:

16.1. Avocatul, Scripnic Veaceslav în numele condamnatului Stoianov Valeriu, solicitând casarea sentinţei şi pronunţarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanţă prin care să se admită cererea de revizuire, invocând în motivare că:

- concluziile instanţei sunt nefondate şi interpretate eronat dat fiind faptul că, instanţa de fond indică cert circumstanţele de fapt constatate prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 28 februarie 2012 şi decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 05 iunie 2013 făcând referinţă la ordonanţa procurorului, potrivit căreia acţiunile lui Iacob Vadim în sensul declaraţiilor făcute în cadrul urmăririi penale au fost calificate conform art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal, însă a încetat urmărirea penală din motivul expirării termenului de prescripţie;

- instanţa de fond nu specifică faptul că de fapt prin declaraţiile sale făcute anterior în cadrul urmăririi penale, Iacob Vadim a confirmat declaraţiile făcute de părţile vătămate, martori, circumstanţele considerate drept confirmare a vinovăţiei lui Stoianov Valeriu sau altfel spus ordonanţa procurorului de fapt a adus în situaţia de a supune unei cercetări suplimentare declaraţiile menţionate, supunându-le unei analize în coraborare cu conţinutul ordonanţei procurorului. Ori, dacă Iacob Vadim confirmând declaraţiile părţii vătămate, a martorilor a dat declaraţii false, atunci cum ar urma de calificat declaraţiile celorlalţi sau cel puţin ele ar urma să fie supuse unei analize noi;

- prima instanţă în motivarea soluţiei adoptate indică că cererea de revizuire este o manifestare a nemulţumirii faţă de atitudinea şi comportamentul persoanelor prezente în curtea surorii sale şi nu gravitatea pericolului;

- instanţa nu a studiat toate materialele cauzei, altfel ar fi menţionat faptul că condamnatul Stoianov Valeriu, a venit la sora sa, deoarece a fost informat că Grama Ghenadie cu încă cîteva persoane fiind în stare de ebrietate au mers acolo, iar apropiindu-se la locul faptei a constatat că la intrare stăteau două persoane necunoscute, care nu-i permiteau să intre şi care au iniţiat altercaţia;

- instanţa la fel nu a menţionat că în cadrul altercaţiei Stoianov Valeriu de fapt a întreprins toate măsurile ca să nu-i fie luată arma de foc, pe care o poseda legal şi cu care putea fi comisă o faptă prevăzută de Codul penal, a efectuat împuşcătura de avertizare. În aceeaşi altercaţie au fost efectuate mai multe împuşcături, şi anume în acest sens condamantul Stoianov Valeriu a invocat ca motiv de revizuire raportul de expertiză nr.1536 din 31 august 2015, rezultatele din care contravin circumstanţelor de fapt constatate prin materialele cauzei.

16.2. Condamnatul Stoianov Valeriu, solicitând casarea sentinţei şi pronunţarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanţă, prin care să se admită cererea de revizuire şi să fie casată decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 28 februarie 2012, cu menţinerea în vigoare a sentinţei Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 05 octombrie 2011, invocând în motivare că:

- în cazul în care procurorul a identificat în cadrul unei cercetări suplimentare fapte şi probe care arată la contradicţii vădite în procesul de administrare a probelor,

cît şi a desfăşurării anchetei penale, ceea ce demonstrează că organul de urmărire penală recunoaşte erorile admise, astfel soluţia instanţei ar trebui să fie una pe măsură cu cea a anchetei, de altfel are loc o interferenţă în principiul echităţii procesului penal;

- analizând sentinţa se observă un conflict de opinii între procuror şi instanţă privitor la probele noi, ambele în detrimentul intereselor condamnatului;

- atât acuzatorul, cât şi instanţa au constatat cu certitudine că declaraţiile martorului Iacob Vadim, sunt false, precum că acestea nu duc la o altă soluţie, decît cea adoptată prin deciziile a căror revizuire se cere, respectiv nu au fost admise;

- o asemenea explicaţie, dar şi mărturiile mincinoase sunt contrare principiilor legalităţii, securităţii raporturilor juridice şi procesului echitabil. Or, odată ce procesul penal a fost administrat cu erori recunoscute, corectarea acestora poate şi trebuie exercitată prin căile extraordinare de atac. Respectiv, orice dubii cu privire la procesul penal trebuie interpretate în favoarea condamnatului şi nu în detrimentul dreptului la apărare al acestuia. Instanţa a ignorat aceste principii, pasibile a fi corectate în cadrul apelului;

- instanţa nu a elucidat pe deplin circumstanţele respingerii atacului;

- pentru a percepe dacă condamnatul se afla în legitimă apărare în noaptea de 03.01.2010, era necesar de stabilit următoarele circumstanţe ce prezintă interes pentru urmărirea penală: numărul atacanţilor şi al celor ce s-au aflat în legitimă apărare, poziţionarea acestora la momentul atacului, vîrsta, statura, descrierea semnalmentelor auxiliare; au fost folosite arme de foc sau alte instrumente în calitate de armă, dacă da, caracteristicile acestora; comportamentul atacatorului, dacă şi-a exteriorizat ameninţările (vorbire, mimică, prin demonstrarea armelor sau altor instrumente), cum au fost percepute acestea de audiat (ca pe o ameninţare reală ce pune în pericol viaţa şi sănătatea, iar dacă nu a fost luată în seamă, de ce anume); s-a reuşit dezbaterea sau luarea armei din mîna atacatorului, dacă da, atunci cu ce scop s-a continuat aplicarea loviturilor; exista sau nu în continuare, pericol pentru viaţă, s-a dorit sau nu răzbunarea; au existat alte căi de respingere a atacului, cu cauzarea unui prejudiciu mai mic; dacă da, de ce nu s-au folosit aceste posibilităţi etc.;

- regula generală cu privire la examinarea circumstanţelor aflării în legitimă apărare presupune că în cazul investigării unor fapte săvîrşite în legitimă apărare prioritate trebuie să se acorde expertizelor (dactiloscopică, traseologică, chimică, medico-legală de apreciere a leziunilor corporale, psihiatrică) şi nu declaraţiilor. Declaraţiile pot fi parţial sau total eronate, iar concluziile expertului, sunt argumentate ştiinţific şi permit confirmarea sau infirmarea declaraţiilor;

- potrivit circumstanţelor cauzei şi a probelor anexate, condamnatul a fost nevoit să respingă atacul părţii vătămate, Panuţa Eugeniu şi a martorului, Grama Ghenadie, după ce aceştia i-au aplicat lovituri şi au ameninţat siguranţa primului.

Instanţa a considerat însă că leziunile obţinute conform expertizei medico-legale nr.72D din 25.01.2010 sunt uşoare, respectiv minore pericolului;

- instanţa a rupt din contextul rezultatelor expertizei medico-legale nr.72D, prin care s-a stabilit că a avut loc tumefierea ţesuturilor moi cu echimoză cauzate prin acţiune traumatică a unui obiect dur contondent, cu suprafaţa de interacţiune limitată. Aceste concluzii ştiinţifice demonstrează argumentele condamnatului privind aflarea în poziţie de legitimă apărare, respingerea violenţei generate de partea vătămată, violenţă care ameninţa sănătatea şi drepturile condamnatului, dar şi a rudelor (martori), de aceea acţiunile lui nu pot constitui o infracţiune, fapt ignorat de instanţe, aceste concluzii cu certitudine sunt primordiale în cercetarea judecătorească, fapt neadministrat în prima instanţă;

- instanţa contrar prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, a dat prioritate în exclusivitate depoziţiilor părţii vătămate şi a martorilor acuzării, ignorându-le pe cele ale apărării, fiind incorect trasă concluzia că în acţiunile condamnatului există componenţa laturii obiective a faptei prevăzută de art. 151 Cod penal, or, condamnatul nu a avut intenţia de a-i vătăma intenţionat integritatea corporală sau sănătatea lui Panuţa Eugeniu, acesta fiind în stare de legitimă apărare, respingând atacurile părţii vătămate;

- condamnatul a solicitat personal ambulanţa şi poliţia la faţa locului. Mai mult, inculpatul a acordat părţii vătămate Panuţa Eugeniu primul ajutor medical, stopând hemoragia, primul fiind medic masor de profesie. Acest fapt demonstrează repetat că în acţiunile condamnatului lipsea intenţia de a cauza vătămări corporale;

- instanţa a cunoscut că atît partea vătămată, cît şi alţi agresori erau în stare de ebrietate alcoolică, admiteau acţiuni huliganice, ameninţau martorul Stoianov Veronica, şi distrugeau bunurile imobile ce nu le aparţin. Toate aceste circumstanţe arată că scopul aflării acestora în ograda martorului Stoianov Veronica era altul decît vizitarea acesteia. Mai mult, instanţa a omis faptul că vizitarea martorului a avut loc iarna, pe timp de noapte, şi anume orele 01.00 min., în timp ce în casă se aflau doar două femei şi minori. Evident, starea de panică şi pericol era destul de înaltă pentru a putea percepe anumite lucruri în condiţii normale. Poliţia era sistematic apelată la acest domiciliu, însă, nu a intervenit eficient. De altfel, martorul Stoianov Veronica nu a avut vreo alternativă, decât să apeleze la ajutorul fratelui, vecinilor sau altor rude, care îi cunoşteau problemele cu fostul soţ, Grama Ghenadie. Prin urmare, intenţia martorului Stoianov Veronica, a fost în a fi protejată de acţiunile abuzive ale unor persoane, care i-au perturbat proprietatea şi siguranţa;

- la fel, instanţa nu a dat o apreciere comportamentului martorului Grama Ghenadie, atît în seara evenimentelor cît şi anterior. Astfel, Grama Ghenadie s-a prezentat la domiciliul martorului Stoianov Veronica la orele 01:00 de noapte, la 03.01.2010, deşi de 3 ani, începând cu anul 2007 este divorţat de Stoianov Veronica

şi nu domiciliază la adresa acesteia. Astfel, instanţa nu a luat în considerare relaţiile dintre ambii şi faptul că tulburarea liniştii la orele 01:00 min, noaptea, înseamnă încălcarea dreptului la viaţă privată, garantat de art. 8 CEDO. În acest sens, acţiunile bănuitului trec de limita relaţiilor civile dintre aceste două persoane şi constituie o imixtiune în viaţa privată a victimei, motiv din care, Stoianov Veronica putea solicita bănuitului să nu-i tulbure liniştea şi să părăsească domiciliul acesteia;

- în noaptea de 03.01.2010, Grama Ghenadie a ameninţat cu aplicarea violenţei şi chiar cu omor, fapt care nu poate fi negat de instanţă în procesul de revizuire. Din acest context, rezultă şi acţiunile condamnatului. Venind la faţa locului, condamnatul nu a tras din arma deţinută legal, fără prevenirea şi somarea părţii vătămate să înceteze acţiunile ilegale. Or, arma a fost luată de respectivul în scop de protecţie atît a siguranţei proprii, cît şi a rudelor lui;

- instanţa nu a apreciat începutul aplicării armei de foc, cît şi scopul utilizării acesteia, precum şi circumstanţele. Rănirea părţii vătămate prin împuşcare a avut loc în momentul în care partea vătămată fiind deasupra condamnatului încerca să-i provoace dureri, fapt apreciat de Stoianov la acel moment ca pericol pentru viaţa sa;

- în cererea de revizuire, revizuientul a indicat asupra unor neconcordanţe între rapoartele de expertiză şi concluziile acestora (2010 şi 2016); neadministrarea intenţionată a probelor apărării; evitarea audierii unor alţi martori; falsificarea unor dovezi, admiterea unor încălcări procesuale (nesemnarea actelor, nedatarea actelor procesuale, neridicarea unor mostre, dispariţia unor probe). Toate acestea, nu au fost evaluate şi apreciate de instanţă, deşi au importanţă pentru revizuirea cauzei şi justa soluţionare a acesteia.

17. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 23 mai 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, fiind menţinută sentinţa Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 04 aprilie 2016 fără modificări.

18. Pentru a decide astfel, instanţa de apel a constatat că prima instanţă a concluzionat corect şi just că argumentele invocate de revizuientul Stoianov Valeriu, în cererea de revizuire nu se încadrează în temeiurile de revizuire prevăzute de art. 458 alin. (3) pct. l) şi 2) Cod de procedură penală.

Totodată, instanţa de apel referitor la primul temei de revizuire invocat, şi anume faptul că s-a constatat, prin sentinţă penală irevocabilă, comiterea unei infracţiuni în timpul urmăririi penale sau în legătură cu judecarea cauzei, a reţinut că prin ordonanţa procurorului din 11 februarie 2016, a fost încetată urmărirea penală în privinţa lui Iacob Vadim pe învinuirea în baza art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal, deoarece a intervenit termenul de prescripţie de atragere la răspundere penală. În ordonanţă, s-a constatat faptul că Iacob Vadim la 13.01.2010, în cadrul urmăririi penale, începând cu 13.30 şi pînă la 14.25, fiind recunoscut şi audiat în calitate de martor în cadrul cauzei penale nr.2010480015, pornită în baza art. 151 alin. (1) Cod

penal, fiind preîntâmpinat de răspundere penală conform art. 312 Cod penal, a depus la ofiţerul de urmărire penală Neagu A. din cadrul serviciului de urmărire penală a CPS Ciocana, declaraţii mincinoase cu bună ştiinţă, de învinuire a lui Stoianov Valeriu în comiterea unei infracţiuni grave.

În acest context, instanţa de apel a indicat că pentru a fi în prezenţa temeiului de revizuire prevăzut de art. 458 alin. (3) pct. 1) Cod de procedură penală, sunt necesare întrunirea cumulativă a următoarelor condiţii:

- Să fie săvîrşită o infracţiune în timpul urmăririi penale sau în legătură cu judecarea cauzei;

- Infracţiunea săvîrşită să fi condus la pronunţarea unei hotărâri ilegale şi neîntemeiate;

- Să existe o sentinţă penală irevocabilă. În acest sens, termenul de sentinţă penală trebuie interpretat în sens larg, incluzându-se şi ordonanţele pronunţate de procuror în cadrul urmăririi penale.

La acest capitol, instanţa de apel a susţinut constatările primei instanţe, care a conchis în mod just că declaraţiile false ale martorului Iacob Vadim, depuse la faza urmăririi penale, nu au dus la soluţionarea eronată a cauzei şi pronunţarea unei hotărâri ilegale şi neîntemeiate, or instanţa de apel în decizia din 28 februarie 2012 şi-a motivat soluţia de recunoaştere lui Stoianov Valeriu vinovat în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. f) Cod penal, inclusiv pe declaraţiile depuse de Iacob Vadim în instanţa de judecată şi nu pe cele făcute la faza urmăririi penale.

În acest sens, instanţa de apel a relevat că şi din ordonanţa procurorului din 11 februarie 2016, rezultă că martorul Iacob Vadim, spre deosebire de declaraţiile date la urmărirea penală, în instanţa de judecată a depus declaraţii.

Corelativ, coroborând cele indicate supra, instanţa de apel a atestat că deşi în speţă sunt întrunite 2-ă condiţii de iniţiere a revizuirii prevăzute de art. 458 alin. (3) pct. l) Cod de procedură penală, şi anume existenţa unei ordonanţe a procurorului care atestă comiterea unei infracţiuni în timpul urmăririi penale. În cazul dat nu s-a confirmat ce-a de-a treia condiţie şi anume ca infracţiunea săvîrşită să fi condus la pronunţarea unei hotărâri ilegale şi neîntemeiate.

Referitor la cel de-al doilea temei invocat de condamnatul Stoianov Valeriu, şi anume, art. 458 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală, precum că s-au stabilit alte circumstanţe de care instanţa nu a avut cunoştinţă la emiterea hotărîrii şi care, independent sau împreună cu circumstanţele stabilite anterior, dovedesc că cel condamnat este nevinovat ori a săvîrşit o infracţiune mai puţin gravă, instanţa de apel a notat că acesta se subordonează unei duble condiţii:

- Descoperirea unor circumstanţe necunoscute de instanţă la soluţionarea cauzei;

- Circumstanţele noi, necunoscute în mod independent sau împreună cu circumstanţele stabilite anterior să poată dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, adică că cel condamnat este nevinovat ori a săvîrşit o infracţiune mai puţin gravă.

Astfel, instanţa de apel a reţinut că prima instanţă corect a menţionat că probele prezentate, şi anume ordonanţa procurorului din 11 februarie 2016 de încetare a urmării penale în privinţa lui Iacob Vadim, raportul de expertiză nr. 1536 din 31 august 2015, raportul de expertiză medico-legală nr.667 din 08 septembrie 2015 şi declaraţiile martorului Verdeş Adrian, nu constituie circumstanţe care împreună cu celelalte circumstanţe stabilite anterior dovedesc nevinovăţia condamnatului. Ori, după cum rezultă din decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 28 februarie 2012, instanţa de apel şi-a întemeiat soluţia de condamnare a lui Stoianov Valeriu în baza art. 151 alin. (2) lit. f) Cod penal pe un cumul de probe.

În această ordine de idei, instanţa de apel a menţionat că din noile mijloace de probă prezentate în procedura de revizuire şi anume ordonanţa procurorului din 11 februarie 2016 de încetare a urmăririi penale în privinţa lui Iacob Vadim, raportul de expertiză nr. 1536 din 31 august 2015, raportul de expertiză medico-legală nr. 667 din 08 septembrie 2015 şi declaraţiile martorului, Verdeş Adrian, prin prisma cumulului de probe puse de instanţa de apel la baza sentinţei de condamnare, nu demonstrează că soluţia adoptată anterior de instanţa de judecată este una ilegală.

Instanţa de apel a indicat că aceste probe nu constituie temeiul de revizuire prevăzut de art. 458 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală, întrucît aceste elemente noi de informaţie nu duc la o altă soluţie decât cea adoptată prin deciziile a căror revizuire se cere.

Mai mult decît atît, instanţa de apel a specificat că aceste noi mijloace de probă în coroborare cu mijloacele de probă anexate la materialele dosarului penal, în baza căruia Stoianov Valeriu a fost condamnat pentru săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. f) Cod penal, nu probează nici prezenţa legitimei apărări ca cauză care înlătură caracterul penal al faptei.

Referitor la alegaţiile condamnatului precum că instanţa de judecată la condamnarea acestuia nu a apreciat corect probele, dînd prioritate unora în raport cu alte mijloace de probă, nu a dat o apreciere comportamentului lui Grama Ghenadie, existenţa neconcordanţelor între rapoartele de expertiză, şi neadministratea de către instanţa de judecată a probelor apărării urmau a fi invocate în cadrul examinării iniţiale a cauzei penale şi nu în cadrul procedurii de revizuire, care reprezintă o cale extraordinară de atac, ce se deosebeşte de celelalte căi de atac, prin aceea că temeiurile de înlăturare a hotărârii nu rezultă din dosarul cauzei, ci din aspecte

exterioare acestuia, pe care instanţa nu le-a avut în vedere la judecata anterioară şi nici nu a cunoscut de existenţa acestora.

19. Decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 23 mai 2016 este atacată cu recurs ordinar de către:

20.1. Avocatul Scripnic Veaceslav în numele condamnatului Stoianov Valeriu, invocând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinţei Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 04 aprilie 2016 şi a deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 23 mai 2016, invocând în motivare că:

- prima instanţă nu a verificat faptul că, prin declaraţiile părţii vătămate Iacob Vadim de la urmărirea penală acesta a confirmat declaraţiile făcute de părţile vătămate, martori, circumstanţele considerate drept confirmare a vinovăţiei lui Stoianov Valeriu sau la altfel spus ordonanţa procurorului (doar că intervenirea termenului de prescripţie) a dus la situaţia de a supune unei cercetări suplimentare declaraţiile menţionate, supunându-le unei analize în coraborare cu conţinutul ordonanţei procurorului. Ori, dacă Iacob Vadim confirmând declaraţiile părţilor vătămate, a martorilor a dat declaraţii false, atunci cum ar urma de calificat declaraţiile celorlalţi sau cel puţin ele ar urma să fie supuse unei analize noi;

- instanţele judecătoreşti nu au studiat toate materialele cauzei, altfel ar fi de menţionat faptul că condamnatul Stoianov Valeriu a venit la sora sa, deoarece a fost informat că Grama Ghenadie cu încă cîteva persoane în stare de ebrietate au mers acolo, iar apropiindu-se la locul faptei a constatat că la intrare stăteau două persoane necunoscute care nu-i permiteau să intre şi care au iniţiat altercaţia. Instanţa la fel nu a menţionat că în cadrul altercaţiei, Stoianov Valeriu a întreprins toate măsurile ca să nu-i fie luată arma de foc pe care o posedă legal şi cu care putea fi comisă o faptă prevăzută de Codul penal, a efectuat împuşcătura de avertizare. În aceeaşi altercaţie au fost efectuate mai multe împuşcături şi anume în acest sens condamantul Stoianov Valeriu a invocat ca motiv de revizuire raportul de expertiză nr.1536 din 31 august 2015, rezultatele din care contravin circumstanţelor constatate prin materialele cauzei.

20.2. Codamnatul Stoianov Valeriu, fără a indica nici un temei de recurs prevăzut de art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea sentinţei Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 04 aprilie 2016 şi a deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 23 mai 2016, admiterea cererii de recurs şi rejudecarea cauzei, invocând în motivare că:

- admiţând spre examinare cererea de revizuire şi concluziile procurorului instanţa a purces în principiu la reanalizarea probelor şi circumstanţelor cauzei atât noi, cât şi a celor vechi - formulând per ansamblu o nouă versiune a faptelor incriminate, fapt inadmisibil în ordinea prevăzută de procesul de revizuire. Instanţa

de apel, la fel, a dat o apreciere probelor cercetate anterior, propunând alte soluţii, decât stabilirea circumstanţelor care dovedesc că condamnatul este nevinovat, aşa cum o cere expres articolul 458 Cod de procedură penală;

- există o situaţie când s-au creat divergenţe între două sentinţe emise de aceeaşi instanţă care au administrat şi interpretat probele într-un mod diferit, fapt pentru care a fost încălcat dreptul la un proces echitabil;

- în cazul în care procurorul a identificat în cadrul unei cercetări suplimentare fapte şi probe care arată la contradicţii vădite în procesul de administrare a probelor, cât şi a desfăşurării urmăririi penale, ceea ce demonstrează că organul de urmărire penală/acuzarea recunoaşte erorile admise - soluţia instanţei ar trebui să fie una pe măsură cu cea a anchetei, de altfel are loc o interferenţă în principiul echităţii procesului penal. Analizând sentinţa se observă un conflict de opinii între procuror şi instanţă privitor la probele noi, ambele în detrimentul intereselor condamnatului;

- atât acuzatorul, cât şi instanţa au constatat cu certitudine că declaraţiile martorului Iacob Vadim sunt false, precum că acestea nu duc la o altă soluţie, decât cea adoptată prin deciziile a căror revizuire se cere, respectiv nu au fost admise. O asemenea explicaţie, dar şi mărturiile mincinoase sunt contrare principiilor legalităţii, securităţii raporturilor juridice şi procesului echitabil. Or, odată ce procesul penal a fost administrat cu erori recunoscute, corectarea acestora poate şi trebuie exercitată prin căile extraordinare de atac;

- instanţa a ignorat principul procesului penal prin care toate dubiile trebuie interpretate în favoarea condamnatului şi în detrimentul dreptului la apărare a acestuia;

- instanţa nu a elucidat pe deplin circumstanţele respingerii atacului;

- instanţa a rupt din contextul rezultatelor expertizei medico-legale nr.72D, prin care s-a stabilit că a avut loc tumefierea ţesuturilor moi cu echimoză cauzate prin acţiune traumatică a unui obiect dur contondent, cu suprafaţa de interacţiune limitată. Aceste concluzii ştiinţifice demonstrează argumentele condamnatului privind aflarea în poziţie de legitimă apărare, respingerea violenţei generate de partea vătămată, violenţă care ameninţa sănătatea şi drepturile condamnatului, dar şi a rudelor (martori), de aceea acţiunile lui nu pot constitui o infracţiune, fapt ignorat de instanţe;

- este de reţinut că instanţa, contrar prevederilor art. 414 Cod de procedură penală a dat prioritate în exclusivitate depoziţiilor părţii vătămate şi a martorilor acuzării (dovedite ca false), ignorându-le pe cele ale apărării, fiind incorect trasă concluzia că în acţiunile condamnatului există componenţa laturii obiective a faptei prevăzută de art. 152 Cod penal, or, condamnatul nu a avut intenţia de a-i vătăma intenţionat integritatea corporală sau sănătatea lui Panuţa Eugeniu, acesta fiind în stare de legitimă apărare, respingând atacurile părţii vătămate;

- condamnatul a solicitat personal ambulanţa şi poliţia la faţa locului. Mai mult, inculpatul a acordat părţii vătămate Panuţa Eugeniu primul ajutor medical, stopând hemoragia, primul fiind medic masor de profesie. Acest fapt demonstrează repetat că în acţiunile condamnatului lipsea intenţia de a cauza vătămări corporale;

- instanţa a cunoscut că atât partea vătămată, cât şi alţi agresori erau în stare de ebrietate alcoolică, admiteau acţiuni huliganice, ameninţau martorul Stoianov Veronica şi distrugeau bunurile imobile ce nu le aparţin. Toate aceste circumstanţe arată că scopul aflării acestora în ograda martorului Stoianov Veronica era altul decât vizitarea acesteia. Mai mult, instanţa a omis faptul că vizitarea martorului a avut loc iarna, pe timp de noapte, şi anume orele 01.00 min., în timp ce în casă se aflau doar două femei şi minori. Evident, starea de panică şi pericol era destul de înaltă pentru a putea percepe anumite lucruri în condiţii normale;

- instanţa nu a dat o apreciere comportamentului martorului Grama Ghenadie, atât în seara evenimentelor cât şi anterior;

- condamnatul, venind la faţa locului nu a tras din arma deţinută legal, fără prevenirea şi somarea părţii vătămate să înceteze acţiunile ilegale. Or, arma a fost luată de respectivul în scop de protecţie atât a siguranţei proprii, cât şi a rudelor lui. Instanţa nu a apreciat începutul aplicării armei de foc, cât şi scopul utilizării acesteia, precum şi circumstanţele. Rănirea părţii vătămate prin împuşcare a avut loc în momentul în care partea vătămată fiind deasupra inculpatului încerca să-i provoace dureri, fapt apreciat de condamnat la acel moment ca pericol pentru viaţa sa;

- instanţa de apel just a concluzionat că administrarea probelor în dosarul contestat a fost ilegală, deoarece declaraţiile martorului Iacob Vadim au fost mincinoase, fapt constatat prin ordonanţa procurorului din 11 februarie 2016. Aceste circumstanţe, necunoscute instanţei de fond - au servit pretext pentru condamnarea recurentului şi au putut fi cunoscute doar după ce procurorul a investigat suplimentar dovezile. Respectiv, există temei pentru revizuirea cauzei penale, or de altfel, este în drept să considere că a fost supus unui recurs inechitabil;

- aprecierea instanţei de apel, precum că deşi administrarea probelor în cauza penală a fost cu încălcarea legislaţiei, însă aceasta nu întruneşte cea dea treia condiţie precum emiterea unei hotărâri ilegale - este absurdă or constatarea emiterii unei hotărâri ilegale ţine de competenţa instanţei revizuente;

- deşi în cererea de revizuire, revizuentul a indicat asupra unor neconcordanţe între rapoartele de expertiză şi concluziile acestora (2010 şi 2016); neadministrarea intenţionată a probelor apărării; evitarea audierii unor alţi martori; falsificarea unor dovezi, admiterea unor încălcări procesuale (nesemnarea actelor, nedatarea actelor procesuale, neridicarea unor mostre, dispariţia unor probe). Toate acestea, nu au fost evaluate şi apreciate de instanţă, deşi au importanţă pentru revizuirea cauzei şi justa soluţionare a acesteia.

21. La recursurile ordinare declarate, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1^1) Cod de procedură penală, a depus referinţă procurorul Ghervas Iurie, care a pledat pentru inadmisibilitatea acestora din motiv că nu îndeplinesc cerinţele de formă şi conţinut prevăzute de art. 430 Cod de procedură penală, deoarece din conţinutul recursurilor se evidenţiază că revizuienţii au invocat două temeiuri de revizuire şi anume, prevederile art. 458 alin. (3) pct. l) şi pct. 2) Cod de procedură penală, făcând trimitere la ordonanţa procurorului din 13.01.2010 şi la raportul de expertiză din 31.08.2015.

Cu referire la primul temei de revizuire, că în cadrul urmăririi penale a fost comisă o infracţiune (martorul Iacob Vadim a depus declaraţii false), procurorul a indicat că această infracţiune nu a condus la pronunţarea unei hotărâri ilegale şi neîntemeiate, fapt ce nu poate servi drept temei de revizuire.

Ce ţine de al doilea temei, precum că au apărut circumstanţe de care instanţa nu a avut cunoştinţă la emiterea hotărârii (raportul de expertiză nr.1536 din 31.08.2015), de asemenea nu constitue circumstanţe care împreună cu celelalte circumstanţe stabilite anterior dovedesc nevinovăţia condamnatului.

În acest sens, a indicat că atât instanţa de fond cât şi cea de apel s-au expus şi au motivat hotărârile contestate.

22. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Scripnic Veaceslav în numele condamnatului Stoianov Valeriu, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal constată că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speţă se atestă că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală şi a declarat recurs ordinar în termen.

Potrivit dispoziţiei art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanţa de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanţei de apel, fără citarea părţilor, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanţa de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanţei de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanţele de fond şi de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reţine că deşi recurentul indică temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, ce prevede cazul cînd *„faptei săvîrşite i s-a dat o încadrare juridică greşită”*, Colegiul penal atestă că din conţinutul recursului declarat de recurent, nu se identifică nici un argument în

privinţa confirmării cazurilor de aplicabilitate a temeiului invocat, la fel, în urma examinării materialelor cauzei, nu s-au identificat careva circumstanţe care ar cădea sub incidenţa acestui temei şi ar constitui motiv de casare, astfel acesta este unul pur declarativ şi neîntemeiat.

Totodată din textul recursului declarat, descris în pct. 20.1., rezultă că recurentul invocă prezenţa stării de legitimă apărare în care s-a aflat condamnatul Stoianov Valeriu în momentul săvârşirii faptei, critici ce cad sub incidenţa temeiului pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală.

Verificând legalitatea hotărârilor atacate sub acest aspect, Colegiul penal reţine că nici aceste alegaţii ale recurentului nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, or asupra lipsei stării de legitimă apărare în acţiunile lui Stoianov Valeriu, s-au expus detaliat şi argumentat atît prima instanţă în sentinţa din 04 aprilie 2016 (f.d.121-123, vol. IV), cît şi instanţa de apel prin decizia sa din 23 mai 2016 (f.d. 207-208, vol. IV), motivare ce se însuşeşte şi se acceptă de instanţa de recurs ordinar, fapt ce vine în corespundere şi cu jurisprudenţa CtEDO, care în pct. 37 din hotărîrea sa din 16 februarie 2010 în cauza Albert contra României (cererea 13911/03), a statuat că dacă art. 6 §1 obligă instanţele să îşi motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înţeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noţiunea de proces echitabil necesită ca o instanţă internă, fie prin însuşirea motivelor furnizate de o instanţă inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esenţiale supuse atenţiei sale.

La fel, Colegiul penal conchide în privinţa motivelor invocate de recurent, precum că în speţă sunt prezente temeiuri de revizuire a deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 28 februarie 2012, că sunt neîntemeiate şi constituie doar opinia subiectivă a recurentului ce nu poate fi admisă, deoarece atît prima instanţă cît şi instanţa de apel corect au constatat că declaraţiile false depuse de martorul Iacob Vadim la faza urmăririi penale, nu au dus la pronunţarea unei hotărâri ilegale şi neîntemeiate, or instanţa de apel în decizia sa din 28 februarie 2012, a adoptat soluţia de condamnare a lui Stoianov Valeriu pentru săvîrşirea infracţiunii prevăzute de art. 151 alin. (2) lit. f) Cod penal, inclusiv pe declaraţiile depuse de Iacob Vadim în instanţa de judecată şi nu numai pe cele date la faza urmăririi penale, iar noile elemente de probă prezentate în argumentarea cererii de revizuire nu duc la modificarea soluţiei deja adoptată prin deciziile a căror revizuire s-a cerut, totodată, în urma cercetării materialelor cauzei temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor constatări nu se identifică de instanţa de recurs ordinar.

În acest context, Colegiul penal mai invocă că instanţa de apel şi-a întemeiat concluzia de condamnare a lui Stoianov Valeriu nu doar pe declaraţiile martorului Iacob Vadim date la faza urmăririi penale sau chiar cele din instanţa de judecată, dar

pe un cumul de probe descris în decizia instanţei de apel din 28 februarie 2012 (f.d. 199-208, vol. II), apreciate just de instanţa de apel prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, iar constatările instanţei de apel în acest aspect, inclusiv la lipsa legitimei apărări au fost menţinute prin decizia irevocabilă a Colegiului penal al Curţii Supreme de Justiţie din 27 noiembrie 2013.

În această ordine de idei, Colegiul penal mai subliniază, că potrivit jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, unul din aspectele fundamentale ale preeminenţei dreptului este principiul securităţii raporturilor juridice, care cere, "*inter alia*", ca, atunci cînd instanţele judecătoreşti dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuţie *(a se vedea cauza Brumărescu vs România, Nr.28342/95&62, 28 octombrie 1999)*. Acest principiu insistă asupra faptului că nici o parte la proces nu este în drept să solicite revizuirea unei hotărîri judecătoreşti definitive şi executorii doar în scopul reluării procesului de judecată şi al unei noi soluţionări a cauzei. Competenţa de revizuire a instanţelor supreme trebuie exercitată pentru a corecta erorile de drept şi omisiunile justiţiei şi nu pentru a efectua o reexaminare a cauzei. Revizuirea nu trebuie tratată ca un recurs deghizat şi nici existenţa a două păreri asupra aceleiaşi probleme nu poate servi drept temei pentru reexaminare. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar în cazul în care reexaminarea este necesară în virtutea circumstanţelor fundamentale şi obligatorii *(a se vedea cauza Bujniţa vs Moldova, Nr.36492/02, 16 ianuarie 2007)*.

23. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de condamnatul Stoianov Valeriu, în raport cu materialele cauzei, ţinând seama de opinia procurorului expusă în referinţă, Colegiul penal constată inadmisibilitatea acestuia, din următoatele considerente.

În speţă se atestă că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală şi a declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanţa de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanţei de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilităţii acestuia în cazul în care constată că nu îndeplineşte cerinţele de conţinut, prevăzute în art. 430 Cod de procedură penală.

În sensul art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat, iar art. 430 Cod de procedură penală indică expres cerinţele cărora trebuie să corespundă cererea de recurs, în special, textul recursului trebuie să conţină argumentarea ilegalităţii hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) şi cu invocarea

problemei de drept ce persistă în cauză, indicând care este eroarea comisă de instanţă.

În acest sens se reţine, că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede 16 temeiuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte în cadrul procesului consideră că soluţia instanţei de apel conţine erori de drept şi o atacă în instanţa superioară, atunci ea este obligată, conform art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, să motiveze recursul şi să indice eroarea ce s-a comis în coraport cu cel puţin unul din temeiurile normei menţionate.

Sub acest aspect, Colegiul penal mai menţionează că din textul recursului declarat de condamnatul Stoianov Valeriu, acesta prin criticile formulate îşi manifestă dezacordul cu aprecierea probelor de către instanţele ierarhic inferioare, însă aceste motive nu pot fi acceptate, din considerentul că acestea reprezintă aprecierea subiectivă a probelor de recurent şi nu cad sub incidenţa nici unui temei pentru recurs, or, conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanţei de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept esenţiale comise de instanţele de fond şi de apel.

Astfel, instanţa de recurs ordinar nu consideră necesar de a da o nouă apreciere probelor administrate la speţa dată, ce este de competenţa exclusivă a primei instanţe şi a instanţei de apel, iar instanţa de recurs ca instanţă ierarhic superioară, examinează cauza doar sub aspectul prezenţei erorilor de drept comise de prima instanţă şi cea de apel la judecarea cauzei.

Prin urmare, criticile formulate de recurent nu conţin indicii unor erori de drept şi respectiv nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegale. În cazul în care autorul nu invocă concret în recurs temeiul sau eroarea pe care se bazează din cele reglementate de norma procesual penală, un asemenea recurs se consideră ca fiind necorespunzător după conţinut, deoarece nu îndeplineşte exigenţele prevăzute de pct. 5) art. 430 Cod de procedură penală şi urmează a fi decisă inadmisibiltatea acestuia.

Colegiul penal constată că recursul ordinar declarat de condamnatul Stoianov Valeriu, nu întruneşte condiţiile legale de conţinut, iar instanţa de recurs nu este competentă să completeze recursurile cu circumstanţe în fapt şi în drept care le-ar justifica sub acest aspect, întrucît potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanţa judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În speţă, recurentul la întocmirea recursului nu a îndeplinit dispoziţiile prevăzute la art. 430 Cod penal, şi nu a indicat temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală şi esenţa problemei de drept de importanţă generală abordată în cauza dată.

În această ordine de idei, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de către condamntul Stoianov Valeriu şi potrivit legii se impune inadmisibilitatea lui, deoarece nu îndeplineşte cerinţele de conţinut.

24. Pe cale de consecinţă a celor expuse, Colegiul penal nu a constatat prezenţa cărorva erori de drept ce ar fi afectat hotărârile atacate sub aspectele contestate, iar recursurile declarate sunt inadmisibile, a avocatului Scripnic Veaceslav în numele condamnatului Stoianov Valeriu ca fiind vădit neîntemeiat, iar a condamnatului Stoianov Valeriu din motiv că nu îndeplineşte cerinţele de conţinut prevăzute în art. 430 Cod de procedură penală.

25. Conducîndu-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 23 mai 2016, în cauza penală privindu-l pe **Stoianov Valeriu Vasile,** de către:

- avocatul Scripnic Veaceslav în numele condamnatului Stoianov Valeriu, ca fiind vădit neîntemeiat;

- condamnatul Stoianov Valeriu, deoarece nu îndeplineşte cerinţele de conţinut prevăzute în art. 430.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunţată la **21 decembrie 2016**.

Preşedinte	Ursache Petru
Judecători	Timofti Vladimir
	Toma Nadejda